

خیلواکی

استقلال

www.esteqalaal.net

دوشنبه ۳۱ جنوری ۲۰۲۲

اس بی اس دری

با "مادر محبوبه"، ناجی صدها یتیم افغانستان، آشنا شوید

محبوبه راوی (وسط) در میان گروهی از کودکان دختر در افغانستان

محبوبه راوی اخیراً با آوردن ۱۱ کودک پرورشگاهی از افغانستان به استرالیا خبرساز شد، اما او کسی است که به گفته خودش نزدیک سه دهه از عمر خود را وقف یتیمان و بیوه زنان زادگاه جنگزده اش کرده است.

محبوبه راوی در کابل به دنیا آمد و ۱۵ سال داشت که خانواده اش از ظلم حکومت کمونیستی وقت به پاکستان متواری شد.

خانم راوی حدود ۳۵ سال پیش، بعد از دو سال زندگی در یک کمپ پناهندگان در پاکستان ازدواج کرد و به استرالیا مهاجر آمد.

اما در سال ۱۹۹۲ در استرالیا اتفاق ناگواری در خانواده اش رخ داد که مسیر زندگی او را برای همیشه دگرگون کرد و به گفته خودش باعث شد که خود را وقف یتیمان و بیوه زنان زادگاهش کند.

خانم راوی به اس بی اس دری می گوید: «در سال ۹۲ حادثه دلخراشی در زندگی ام رخ داد که یک بچه گک (پسرک) نازنین اول باری ام همراه خانواده و دوستان به لب آب (ساحل) رفت و یک موج بسیار بزرگ آمد و آن ها... در آب غرق شدند.»

مادر محبوبه می گوید بعد از غرق شدن فرزند ارشدش تعهد کرد که عمر خود را وقف اطفال بی سرپرست افغانستان بکند.

او می گوید وقتی عاجزانه بالای سر جسد بی جان «توته دل» خود ایستاده بود، درد مادران افغانستان را احساس کرد و در دلش با خود گفت که تلاش کند «مرحمی بر دردهای دل مادران غمدیده افغانستان» شود.

او می افزاید: «و من بعد از آن قسم خوردم که خودم را وقف می کنم که اطفال افغانستان را از گرسنگی، از فقر و از بدبختی از دست ندهیم.»

«و مرگ بچه ام باعث این شد که هزاران هزار بچه افغانستان مرا مادر بگویند.»

خانم راوی در افغانستان، در بین کسانی که وی را می شناسند، به اسم «مادر محبوبه» شناخته می شود و کودکانی که در طول ۲۶ سال تحت حمایت او بزرگ شده اند، «مادر» صدایش می زنند.

محبوبه راوی با گروهی از دختران دانش آموز در افغانستان

بر اساس معلوماتی که در وبسایت سازمان خیریه 'نوید محبوبه' (Mahboba's Promise) آمده، خانم راوی بعد از غرق شدن فرزند ارشدش به کارهای خیریه رو آورد و برای چندین سال در زمینه آموزش زبان انگلیسی و شنا به پناهندگان افغان ساکن استرالیا کار کرد.

او در سال ۱۹۹۸ به فراخوان یک طبیب ساکن در پیشاور پاکستان لبیک گفت و شروع به جمع آوری کمک و اطلاع رسانی درباره بیومرزان و یتیمان افغان ساکن کمپهای پناهندگی کرد.

در نهایت، در سال ۲۰۰۱ سازمان خیریه «نوید محبوبه» را بنیان‌گذاری کرد و از آن زمان تا کنون بی‌وقفه در راستای بهبود وضعیت زندگی یتیمان و خانواده‌های بی‌سرپرست در افغانستان کار کرده است. این سازمان در افغانستان به نام «مؤسسه مادر محبوبه» معروف است.

'خانه ای دور از جنگ و انتحار': زندگی جدید گروهی از یتیمان افغان در آسترالیا

نتیجه تلاش‌های سازمان مادر محبوبه تأسیس پنج پرورشگاه زیر نام «خانه امید»، ساخت چندین مسجد، مکاتب دخترانه و پسرانه، ایجاد مراکز خدمات اولیه صحتی در روستاها و راه‌اندازی برنامه‌های آموزشی فنی و حرفه‌ای در افغانستان بود.

خانم راوی می‌گوید بعد از روی کار آمدن طالبان در افغانستان، دو پرورشگاهش در ولایت‌های تخار و پنجشیر تعطیل شده‌اند، اما بزرگترین آن‌ها در منطقه خیرخانه کابل هنوز فعال است. به گفته او، سازمان مادر محبوبه همچنین ماهانه به ۵۰۰ خانواده بی‌سرپرست کوپن غذایی توزیع می‌کند.

خانم راوی می گوید دوتا از پرورشگاه هایش بعد از سقوط افغانستان به دست طالبان تعطیل شده اند. مادر محبوبه می گوید، تمرکز اصلی اش همواره بر آموزش کودکان تحت سرپرستی اش بوده است و تا اکنون صدها تن از آن ها از مقاطع مختلف تحصیلی فارغ شده اند. او می گوید: «ماشاءالله افغانستان که می روم، در هر جا یکی دو بچه ام هستند که داکتر، انجنیر (مهندس) یا معلم است.»

او می افزاید: «کارهای من در افغانستان ادامه دارند. همین حالا در سرای شمالی [کابل] که تمام بی جاشدگان در آن جا هستند، کار می کنم و مواد غذایی روان می کنم، چون بیچاره ها همگی کوچ کردند و رفتند و این ها تنها ماندند، نه سازمان مللی بود که آن ها را کمک کنند و نه حکومتی بود که آن ها را کمک کند.»

خانم راوی سه بار به خاطر تلاش هایش برای کمک به کودکان و خانواده های آسیب پذیر در افغانستان نامزد جایزه «شخصیت سال استرالیا» بوده و در سال ۲۰۱۰ برنده مدال «Order of Australia» شد.

'اطفال خوشبخت'

خانم راوی می گوید پس از بروز هرج و مرج در کابل و آغاز عملیات تخلیه جامعه بین المللی، سه بار تلاش کرد کودکان ساکن پرورشگاه خود را با پروازهای نجات از افغانستان خارج کند، اما با توجه به بی نظمی و شلوغی حاکم بر اطراف میدان هوایی، از این کار انصراف داد. او می گوید: «وقتی طالبان آمدند، بدو بدو شد، کلگی (همگی) بر طیاره ها بلند شدند، من هم سه دفعه اولادک های یتیم خود، کل همین ۲۰۰ نفر یتیم، را سوار موترها کردم که ببرم بر طیاره ها بالا شوند،

دیدم زیر پای می‌شوند، چوچه گگ چوچه گگ هستند... گفتم پس بیایید و صبرتان را با خدا کرده بنشینید.»

او پس از ختم عملیات تخلیه در کابل، به تلاش‌های خستگی‌ناپذیر خود برای نجات این کودکان ادامه داد و در نهایت توانست با همکاری دولت استرالیا ۱۱ تن از آنها را بعد از قاچاق به پاکستان، به استرالیا بیاورد.

محبوبه راوی با دو تن از کودکان پرورشگاهی در میدان هوایی

SBS News

این کودکان بعد از گذراندن دوره قرنطینه شان در [اوایل ماه جاری با خانم راوی یکجا شدند.](#)

او هنگام یکجا شدن با این کودکان در میدان هوایی به اس‌بی‌اس نیوز گفته بود: «امروز شادترین روز زندگی‌ام است.»

خانم راوی برای سرپرستی از شش تن از آنها که اکثرشان اعضای یک خانواده هستند، درخواست داده است. خواهرش، زرغونه، شغل داروشناسی خود را کنار گذاشته است تا از چهار تن دیگر آنها در خانه‌ای جداگانه در همان نزدیکی‌ها سرپرستی کند.

خانم راوی در صحبت با اس‌بی‌اس در مورد ۱۰ دختر و یک پسر که به استرالیا آمده‌اند گفت: «این‌ها خوشبخت بودند که این‌جا رسیدند.»

او افزود: «آن طفلک‌هایی که در آنجا مانده‌اند، خوار هستند، زار هستند، می‌ترسند، در افغانستان صد گپ است. ما و شما کل مان از جریانات افغانستان خبر هستیم، مملکتی که نه سر دارد و نه سرپوش دارد، نه کدام حسابش معلوم است، نه آینده‌اش معلوم است و نه مکتب دختران معلوم است.» «در هر گوشه افغانستان که باشند، طفلک‌های افغانستان خیلی بدبخت هستند، خیلی ناامید هستند.»

یادداشت استقلال- خپلواکی: چرا چنین زنان بی توقع و خیراندیش و پرتلاش به اسلو دعوت نمی‌شوند؟!